

**HLUBOKÝ HROB
DÍTĚ ÚTĚSŮ**

**CAMILLA
VIVECA STEN**

HLUBOKÝ HROB DÍTĚ ÚTESŮ

Copyright Djupgraven © Camilla and Viveca Sten 2016
Sjörök © Camilla and Viveca Sten 2017
MARELD © Camilla and Viveca Sten 2018
First published by Bonnier Carlsen, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Zdeněk Gazur, 2017
Obálka © Jiří Miňovský - ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-461-2 (pdf)

HLUBOKÝ HROB DÍTĚ ÚTESŮ

CAMILLA A VIVECA STENOVY

Překlad: Zdeněk Gazur

*Lennartovi, Alexandrovi a Leovi,
mužům našich životů.*

PROLOG

KDYŽ MALÁ PLACHETNICE vyplula z doku, počasí bylo stále ještě klidné, ačkoliv se na obzoru pomalu začínala tvořit nízká oblačnost. Bylo to poprvé, co se svou dcerkou vypluli do fjordu.

„Vážně si myslíš, že bychom dnes měli vyplouvat?“ zeptal se muž a podíval se na svou ženu, která však místo odpovědi jen sebejistě přikývla na souhlas. Moře znala dobře a její dcera se to také musí naučit. Dívenka klidně odpočívala v její náruči. Hladina moře byla klidná.

Vypluli a malou loděnici rychle nechali za sebou. První závan větru byl sotva znát, avšak přinesl s sebou jakési zdání večera, byť byly teprve tři hodiny odpoledne. Vlny se začaly zvedat. Protrhávaly

klidnou hladinu moře a rozbíjely se o trup lodi. Jejich bílé hřebeny prýštily do stanoviště kormidelníka, plachty byly napnuté téměř na maximum.

Matka objala dceru. Ve vzduchu začal být cítit studený déšť. Děvčátko usnulo, ale náhle se probudilo a s vykulenýma očima se dívalo kolem sebe.

Obloha zlověsně potemněla.

„Musíme se vrátit!“ zakřičel muž, aby ho bylo ve větru slyšet. Tentokrát žena přikývla, ale její ústa zůstala pevně sevřená. Dceru stiskla v náručí ještě pevněji. Dívenka byla ovinutá v dece a ani se nehýbala, jako by tušila blížící se nebezpečí.

Otec se pokusil loď otočit, ale bouře již byla nad nimi. Bičovala do plachtoví, zatímco se na ně snášel silný déšť. Dívenka zanaříkala a začala se neklidně svíjet v matčině náručí.

Zpátky už se vrátit nemohli. Na to už bylo příliš pozdě.

Matka začala děvčátku zpívat, ale její hlas přehlušoval silný vichr. Moře bylo neklidné a s každou přicházející vlnou hrozilo, že se voda převalí až na palubu lodi.

„Kde to je?“ zakřičel muž, ale burácení bouře jeho hlas zcela přehlušilo.

Matka sklonila hlavu k dítěti, aby ho ochránila. Přitiskla si ho na prsa a opatrně se rozhlížela kolem sebe. Ještě před chvílí tu byly ostrovy. Ostrovy, které znala od svých dětských let. Teď ale nic nevypadalo povědomě. Všechno kolem ní působilo cize, zlověstně. Ostrovy zmizely ve tmě. Obloha a moře se spojily v jeden temný celek.

Ženu ochromil strach; jako by v hrudi měla těžký kámen.

„Můžeme to přečkat,“ zvolala. „Ještě můžeme najít místo, kde budeme lépe chráněni.“

Dítě zanaříkalo.

Na okamžik se zdálo, jako by se všechno kolem nich zastavilo. Jedna z divokých vln dosáhla takové výšky, že se přelila přes palubu jako nějaká podivná, zlovolná síla. Svět se převrhl. Loď jí zmizela pod nohama. Nikdy předtím nezažila, že by se něco odehrálo tak rychle a přitom tak pomalu. Obklopovala ji jen voda, chaos a burácení moře.

Trvalo několik vteřin, než vynořila hlavu nad hladinu. Aniž by si to uvědomila, z úst jí vyšel výkřik.

„Kde je?“ křičela pořád dokola, dokud se jí nezadrhl hlas.

Otec se vydal pod vodu a začal pátrat. Matka ho s námahou následovala a přitom se očima snažila protnout tu studenou černočernou temnotu pod hladinou moře.

I když už jí začalo docházet, co se opravdu stalo, nedokázala se s pravdou smířit.

Moře jí vzalo dceru.

STŘEDA, 14. ŘÍJNA

Kapitola 1

LOŽ SE NAKLONILA na stranu. Přikrčila jsem se, chytila jsem se za kolena a snažila se nepozvracet. Posledních pár týdnů se mi začíná zvedat žaludek hned, jakmile vkročím na palubu školní lodi.

Österman mě vždycky vyzvedává jako první. Když jsem byla mladší, myslela jsem si, že to je moje výsada. Jako bych byla vyvolená. Teď už vím, že to tak není: Österman, stejně jako já, žije na malém ostrůvku jménem Harö, i když na jeho jižní straně. Je pro něj zkrátka nejrychlejší, když se nejdříve zastaví u našeho mola.

Österman toho moc nenamluví, jen tiše řídí svoji loď ve svém obnošeném modrém gumovém plášti, který musí být mnohem starší než já.

A to je mi dvanáct let. Má krátké ocelově šedé vlasy, které mu vždycky rozcuchá vítr. Vrásky kolem jeho úst jsou tak hluboké, že vypadají jako jizvy.

Za celý svůj život jsem ho slyšela v jeden den vyslovit nanejvýš tři věty.

Österman zamíří k dalšímu ostrovu jménem Eknö. Na tvář mi dopadá pár vlhkých kapek vody a já se třesu zimou. Přijde mi, že utekly celé týdny od chvíle, kdy na obloze svítilo slunce. Jemné kapičky mi dopadají na kůži a mně připadá, jako by na ní vytvářely tenký film. Na rtech cítím poloslanou vodu.

Je neuvěřitelné ticho. V tomhle ročním období mám Stockholmské souostroví raději než kdy jindy: všichni turisté už odjeli domů a i tažní ptáci odletěli někam do tepla.

Hanna a Isabelle už čekají na molu. To je zvláštní. Obvykle mívají zpoždění a s dlouhými vlasy povlávajícími ve větru rychle přibíhají k doku, aby stihly loď. Ačkoliv nejsou příbuzné, ale jen nejlepší kamarádky, vypadají jako blondátá dvojčata. Přitom si vlastně nejsou vůbec podobné. Něco je však spojuje.

Isabelle je vysoká a hubená a ráda nosí náramky. Hanna je nižší a má pronikavý, ostrý smích. Šeptají si spolu ve třídě a navzájem si píší tužkami po ruce. Neustále se lepí na Rasmuse a Axela a povídají si o klucích, make-upu a televizních seriálech, o nichž jsem v životě neslyšela.

Österman zastaví u doku a Isabelle naskočí na palubu tak neohrabaně, až se celá loď zakymácí. Okamžitě se mi stáhne žaludek. Snad se nepřevrhne. Tolik se bojím, že bych mohla skončit ve vodě, až se mi z toho zatočí hlava. Chytám se za okraj lodi tak pevně, že mě začíná bolet ruka.

„Promiňte!“ vykřikne Isabelle. Nezdá se ovšem, že by ji to nějak zvlášť mrzelo.

Pak na palubu - o něco mrštněji - naskočí Hanna a posadí se vedle Isabelle.

„Máme zpoždění?“ ptá se.

Österman zavrtí hlavou a loď pokračuje v cestě.

Upřeně sleduji palubu pod mýma nohama. Kdysi bývala bílá. Nevídné počasí, voda a podrážky bot způsobují, že se barva postupně vytrácí. Teď je to jen tenká vrstva umělé hmoty a hliníku.

Snažím se nemyslet na nezměrnou hloubku pod trupem lodi a na to, jak málo prostoru mě odděluje od nekonečných sáhů vody.

Österman připlouvá k molu, kde už čeká připravený Axel, a nechává motor běžet na volnoběh.

Tenhle ostrov není zrovna moc velký. Žije tu jen Axel s rodinou. Pobývají v nevzhledném malém domku, který stojí přímo na skále. Těžko uvěřit, že tam může bydlet pět lidí.

Axelova tátu jsem nikdy neviděla, jen jeho mámu Marianne. Nelze ji přehlédnout. Na rodičovských schůzkách a školních akcích je vždycky hodně slyšet. Nikdy žádnou nevynechá. Kdyby nebyla matkou Axela, ale někoho jiného, lidé by se jejímu děcku určitě smáli. Axelovi se ale nikdo nesměje. Jediné, o čem si lidé za jeho zády šeptají, je to, jaký je roztomilý.

Axel následuje své osmileté bratry-dvojčata. Jde pomalu, opatrně.

Rozvážně vstupuje na palubu lodi, usadí se vedle Hanny a Isabelle, odhodí si podlouhlé tmavé vlasy z čela a pak zamumlá na pozdrav.

Na mě se ani nepodívá.

Isabelle, Hanna a Axel sedí naproti mně a blízko u sebe. Když jsme byli mladší, nikdy mě nenechali na pokoji, neustále mi nadávali a snažili se mě rozbřechet.

Když jsme jednou čekali na školní loď, shodili mě do vody. Nevím, jestli jim za to rodiče vyhubovali nebo je potrestali, ale den po té události se ke mně začali chovat o něco lépe. Teď mě většinou ignorují.

To je však někdy ještě horší.

Připlouváme na poslední ostrov. Postava stojící na konci mola mává na pozdrav. Chci zamávat také, ale nakonec to neudělám. Ten pozdrav nebyl pro mě.

Isabellin hlas se nese chladným vzduchem: „Ahoj, Rasmusi!“

Zatímco se loď přibližuje k molu, Rasmus si strká ruce do kapes. Nenápadně ho pozoruji. Je tady nový. Přistěhoval se v srpnu, na začátek školního roku.

Není tak roztomilý jako Axel, ale má hezký úsměv. Rasmus je hubenější a má nepoddajné blondaté vlasy. Kromě toho vyrůstal ve vnitrozemí, a tak ho automaticky bereme za bezva kluka. Možná, že

za pár měsíců, až se jeho kouzlo nově příchozího vytratí, spadne na úroveň Kristoffera a Mickea. Zatím je však mezi námi pořád ještě nový, a tím pádem zajímavý. A navíc je ze Stockholmu.

Neohrabaně vstupuje na palubu a pořád se ještě nepřestává červenat.

„Do háje,“ říká Rasmus a tře si ruce, aby se zahřál. Sedá si na místo u příďe lodi. Je otočený k nám, Östermana má za zády.

„Co je?“ ptá se Isabelle.

Říká to tak otráveně, že už jen zbývá, aby protočila oči.

„Dneska je šílená zima,“ říká Rasmus a usmívá se při tom.

Všímám si toho úsměvu přes Hannino rameno a chvíli mám pocit, že se naše oči setkaly. Raději ale kvapně odvracím zrak.

„Copak není taková zima i u vás ve městě?“ dobírá si ho Hanna a schválně začíná mluvit stockholmským přízvukem.

„Ne, v říjnu ne,“ říká Rasmus s pokřiveným úsměvem.

Cesta z ostrova Skarprunmarn, kde bydlí Rasmus, do naší školy, která se nachází na o něco

větším ostrově Runmarö, trvá jen pár minut. Můj pocit úlevy, že cesta lodí je téměř za námi, střídá uvědomění, že mám před sebou celý školní den.

Ve chvíli, kdy zastavujeme, je druhá školní loď už zakotvená a prázdná. Vždycky sem dopluje dřív, i když po cestě posbírá třináct lidí a naše loď jen devět. Do školy na ostrově Runmarö chodí celkem čtyřicet dětí od první do deváté třídy.

Většinu dní se mi daří přežít všechny školní hodiny, aniž bych musela promluvit s jediným člověkem.

Připlouváme k molu, když vtom do něj naše loď narazí a na moje džíny přes okraj špláchne trochu vody. Ten náraz společně s všudypřítomnou zimou mě uvrhne zpátky do snů, které se mi zdály noc předtím.

Šedý hořící kouř, který naplňuje mé hrdlo a spaluje mé plíce jako oheň. Nekonečně vzdálená hladina se nachází daleko nade mnou.

Posledních pár týdnů se mi každou noc zdálo, že se topím.

Nedokážu vystoupit z lodi dostatečně rychle.

Kapitola 2

STAHUJI SI ČEPICI přes uši a snažím se ignorovat Hannu a Isabelle, které přešlapují na místě a stěžují si na zimu.

Můžou si za to samy. Když venku mrzne, jako když praští, tenké černé legíny a větrovka člověku moc nepomůžou. Všichni vědí, že nás dnes čeká orientační závod. Stefan o něm mluví celé týdny. Už jsme na něj několikrát trénovali v hustých lesích u nás na ostrově.

Zdá se, že mlha, která nás obklopila, houstne, i když už by se v tuto denní dobu měla začít rozplývat. Stefana, který stojí jen pár metrů ode mě, sotva vidím. Baví se s Marií, školní sestrou, která právě přispěchala, aby nám rozdala písťalky, kdyby

se někdo z nás v mlze ztratil. „Mlha může ovlivnit váš smysl pro orientaci,“ říká s obavou v hlase.

Stefan vypadá překvapeně, ale neprotestuje. Zatímco se Maria vrací zpět do školní budovy, Stefan říká: „Tak dobře. Všichni poslouvejte!“

Nikdo mu nevěnuje pozornost. Stefan pokaždé musí všechno opakovat. Nevěří, že by ho někdo poslouchal a dělal, co říká. A taky že ne. Je starší než ostatní učitelé, určitě mu je přes padesát. Má však vysoký, kovový hlas, který přechází do zvláštního vibrata, kdykoliv ho něco vyvede z míry. Axel ho umí dost dobře napodobovat. Dělá to tím svým typicky pomalým a posměšným způsobem. Někdy se zasměju dokonce i já.

Ale pak se začnu stydět.

„Tak jdeme na to, třído,“ svolává nás Stefan.

Všichni se utiší. Nejspíš už jsou unaveni postáváním a čekáním v zimě.

„Vím, že dnešní podmínky jsou jiné, než jaké byly minulý týden,“ říká Stefan. „Budete to mít proto trochu těžší, než jste zvyklí.“

Jeho obnošená bunda Adidas mu obepíná ramena. Podupává nohama, aby se zahřál.

„Když se budete řídit podle mapy, nic se vám nestane. Nezapomínejte se držet svého partáka, abyste se v mlze nerozdělili.“

Udělá na chvíli pauzu a zadívá se na nás. Je patrné, že už teď má obavy, jak nám to půjde.

„Máte všichni píšťalky?“ ptá se a zní při tom stejně jako před chvílí Maria.

Axel si hlasitě povzdechne a zvedne píšťalku nad hlavu. Pár dalších dětí udělá to samé. Já si vystačím s tím, že píšťalku pevně sevru v ruce.

„Pokud se ztratíte, zapískejte a počkejte. To samé platí pro případ, když spadnete do vody. Vylezte z ní a já si vás přijdu vyzvednout. Všechno jasné?“

Ozve se souhlasné mručení.

„Výborně!“ říká Stefan a pronikavě se u toho směje. „Na nalezení všech patnácti vlajek máte dvě hodiny! Tak směle do toho!“ vybízí nás a jeho hlas je ještě o trochu vyšší než obvykle; přechází téměř do falzetu. Kdosi za mnou se zahihňal.

Vydávám se na cestu.

Kapitola 3

JE TO SVÝM způsobem příjemné, že jdu sama. To, že nás Stefan nutí hledat si někoho do dvojice, opravdu ničemu nepomáhá. A ještě horší je, když mě dá dohromady s děcký, která už jsou ve dvojici. Vím, jak to chodí. Jakmile dostanou příležitost, utečou mi před nosem a nechají mě v lesích bez mapy, na níž jsou zakreslené polohy vlajek.

Někdy přemýšlím, jestli si Stefan vůbec uvědomuje, že se mnou ve dvojici nikdo být nechce, nebo jestli je mu to prostě a jednoduše úplně jedno.

Neuplyne ani minuta a už jsem v lesích. Milha je tu ještě hustší. Není vidět ani na krok, ale to není zdaleka jediný problém. Milha vám otupí i všechny ostatní smysly.

Zbytek třídy už zmizel v mlze za mými zády. Sotva slyším vlastní kroky. Utíkám a přede mnou se zčistajasna vynořují stromy.

I při horším světle obvykle vidím dobře, ale teď při cestě za první vlajkou málem narážím do borovice přede mnou. Cítím vlhkost; malé kapčky vody se mi usazují na obličejích i na bundě. Prosakují látkou, která se mi lepí na pokožku. Už teď je mi zima. Rychlým pohybem hlavy se snažím odhrnout pramínky vlasů z čela. Pak pokračuju dál v cestě, mířím na Lugnet. Právě tam by podle mapy měla být první vlajka.

Jen o kus dál zahlédnu cosi oranžového. To je dobré znamení, alespoň jdu správným směrem.

Když se přiblížím, zdá se, že se vlajka vznáší nad zemí. Musí být k něčemu připevněná, nejspíš k větvi stromu. I přes hustou mlhu si však všímám, že hned za ní je jakýsi stín. Tvarem připomíná postavu, i když je to jen bezbarvá silueta. Zdá se, že na mě čeká.

Zpomaluji a vidím, že se hýbe. Štíhlá, zářivě jasná postava mi připomíná mé sny a naplňuje mě hrůzou.

Na čele mi vyvstávají krůpěje potu. Zastavuju se. Srdce mi bije jako splašené a mé tělo ovládá strach. Snažím se polknout, ale nedaří se mi to.

Náhle se mlžný opar rozestoupí a já mohu zase normálně dýchat.

Tajemná postava zmizela, už ji nevidím. Byla to jen moje fantazie? Copak ze všech těch nočních můr začínám mít vidiny?

Opodál slyším zvuk praskající větve. Mléčnou mlhou se nesou něčí hlasy.

„Tady je!“

Ty hlasy znějí povědomě. Teď už rozpoznávám nepromokavé bundy a kalhoty, tváře, ústa. Je to Kristoffer s Mickem.

Otřesu se a sama sebe se snažím přesvědčit, že v mlze kolem mě nic nebezpečného není.

Jako první si mě všimne Kristoffer. Když mě spatří, úlekem sebou trhne. S vlasy přilepenými na čelo, zabláčená a s vykulenýma očima musím vypadat jako nějaký duch.

Odtrhne ode mě pohled a dostatečně nahlas, abych ho jasně slyšela i já, informuje Mickea: „Kód pro vlajku číslo jedna je tři sta sedmdesát šest!“

Vytahuji z kapsy poznámkový blok a už se chystám si ta čísla zapsat, ale najednou zaváhám.

Vyslovil je příliš hlasitě. Musel vědět, že ho dobře slyším.

Pozoruji je a pořád jsem na vážkách.

Kristoffer cosi nesrozumitelně říká Mickeovi, který v ruce drží mapu. Micke přikývne na souhlas a pak oba znovu zmizí v mlze. Přibližují se, abych se na vlajku podívala. Obracím ji.

A skutečně: je na ní číslo tři sta sedmdesát šest. Rozpoznávám Stefanovo neohrabané hranaté písmo. Náhle pocítím výčitky. Proč jsem o nich pochybovala? Kristoffer ani Micke mi nikdy nic zlého neudělali. Já ale vždycky čekám to nejhorší.

Vracím blok zpátky do kapsy a znovu se dívám na mapu.

Další vlajka má číslo sedm a nachází se o kus dál, poblíž doku v Gatans Brygga. Kdybych zvládla přelézt skály, mohla bych to vzít zkratkou. Ušetřilo by mi to nejméně deset minut.

Chytám se skály a vytahuji se nahoru. Její povrch je kluzký a vlhký. Na prstech mi ulpí žlutý lišejník, který si otírám o džíny.

Zvedám se a hledím do míst, kde bych normálně viděla moře, kdyby nebyla taková mlha.

Svět je zabalený v bavlně. Kdesi přede mnou se rozprostírá Baltské moře, ale je tak klidné, že ani neslyším vlny. Ani bledou oblohu nejde v té mlze pořádně rozpoznat. Po lodích ani lidech není ani stopy.

Je téměř taková tma jako po západu slunce. Tak temnou mlhu jsem ještě nikdy neviděla.

Pokračuji v hledání a nemůžu se zbavit nepříjemného pocitu. Hustá mlha tlumí veškerý zvuk. Takové ticho není normální.

A pak znovu spatřím jakýsi stín, který se pohybuje asi deset metrů ode mě. Nevidím nic víc než pouhou siluetu v šeru, ale rozcuchané vlasy vypadají povědomě. Za okamžik si uvědomím, že je to Rasmus. Neběží tam, kam by měl. Jde naprosto opačným směrem, jeho chůze je pomalá a těžkopádná. Vzdaluje se od vody a míří přímo do lesů. Jsem si naprosto jistá, že tam žádné vlajky nejsou.

A kde je Axel?

Když Stefan rozdával písťalky, viděla jsem je oba spolu. Očividně měli v plánu běžet orientační

závod společně. Jeden bez druhého neudělá ani ránu.

Něco tu nehraje. Rasmus nejde normálně. Klopýtá.

Nemůžu si pomoci, musím se za ním vydat.

Přibližuji se a začínám cítit pronikavý zápach. Rozkládající se chaluhy, hnijící vejce. Ten zápach je tak odporný, až se mi začíná zvedat žaludek. Znepokojení, které jsem předtím cítila, přerostlo v cosi většího a temnějšího. Cítím, že odtud musím zmizet. Cosi mě však nutí pokračovat dál.

Proč se Rasmus blíží ke zdroji toho zápachu, místo aby se od něj vzdaloval?

„Rasmusi!“

Můj hlas nezní normálně. Je vysoký a zasekává se mi v krku. Stejně znovu zakřičím, tentokrát hlasitěji: „Rasmusi!“

I když nereaguje, musí mě slyšet. Ani se za mnou neohlédne. Jsem teď jen pár metrů od něj a vidím mu dobře do tváře. Vypadá, jako by byl náměsíčný. Chci se k němu natáhnout a dotknout se jeho ruky, ale z neznámého důvodu váhám.

Pak spatřím ta světla. Mihotají se jen pár metrů od Rasmusovy tváře.

Jsou to malé, zářící tečky. Přesně takhle si představuji světlušky, i když jsem nikdy v životě žádné neviděla. Nemyslím, že ve Švédsku vůbec nějaké jsou, nebo alespoň tady na ostrově Runmarö. Přesto je mi celý ten výjev zvláště povědomý, jako by to byla téměř zapomenutá vzpomínka.

Zápach nabývá na intenzitě: je tak silný, že se mi těžce dýchá. Rasmus vrávoravě následuje světla. Jdu za ním.

Vypadá zhypnotizovaně, jako by ho ty světélkující body úplně očarovaly. Vím, že bych se na ně neměla dívat, ale nemohu si pomoci. Třeba očarují i mě, ačkoliv z toho nemám takový dojem. Jsem jen k smrti vystrašená a promrzlá. Jsme hluboko v lesích, tisíce kilometrů od civilizace. Nebo mi to tak aspoň připadá.

Musím něco udělat. Musím ho zastavit.

I když mám srdce až v krku, vrhám se dopředu a chytám Rasmuse pevně za paži.

Mé sevření způsobí, že se Rasmus otočí. Pohledem přejíždí moji tvář, ale ve skutečnosti mě nevidí. V obličeji nemá naprosto žádný výraz, jako by byl úplně mimo. Má těžká víčka. Jeho panenky jsou tak velké a černé, že mu jsou sotva vidět duhovky.

„Rasmusi?“

Neodpovídá.

Začíná se znovu pohybovat, aniž by vydal jediný zvuk. Nemůžu ho zastavit, a tak po něm skočím.

Když pohlédnu nahoru, poprvé se na ně můžu pořádně podívat. Nejsou to světla. Nejsou to světlušky. Vzájemně kolem sebe krouží. Křídly na zádech kmitají tak rychle, že jsou téměř neviditelná. Vypadají jako lidé, ale jsou mnohem menší. Nejsou větší než motýli, mají dlouhé, hubené paže a vytáhlé nohy. Tancují kolem sebe navzájem v jakémsi složitém hypnotickém rytmu a ustupují hlouběji do lesů.

Rasmus udělá ještě jeden dlouhý, neohrabaný krok vpřed a stahuje mě s sebou k zemi. Dopadám na mech a vřes, ale dokážu se zase rychle postavit na nohy, ačkoliv mé tělo svírá strach a pohybuji se těžkopádně a neobratně.

„Rasmusi!“ křičím a chytám ho oběma rukama za bundu.

Bořím špičky svých bot do země, abych nesklouzla. Nepomáhá to. Rasmus je o téměř dvacet centimetrů vyšší než já a také je o dost těžší. Zdá se, že mě stěží registruje.

Mlha mě obklopuje ze všech směrů, jako by se mě snažila zastavit. Ta myšlenka na okamžik odvede moji pozornost a Rasmusovi se podaří vyškubnout se z mého sevření.

Rychle mi mizí z dohledu. Za několik vteřin ho znovu pohltní mlha.

Není čas přemýšlet.

Vší silou se na něj vrhám. Padáme k zemi a vrážíme přitom do stromu. Hlavou se udeřím o kmen. Náraz je natolik silný, že se mi dělají mžitky před očima. Točí se mi hlava a cítím se slabě. Pokouším se posadit a několikrát zamrčkám, abych se trochu vzpamatovala.

Světla se stále vznášejí ve vzduchu přímo před námi.

Ted, když už ta stvoření nekrouží kolem sebe, vidím, že jsou jen čtyři. Přesto se s podivným bzukotem neustále pohybují a třpytivě světélkují. Vypadají rozostřeně; jsou stále v pohybu a zároveň jako by se nehýbala. I když mě bolí hlava a pociťuji závrať, začínám chápat, co dělají. Čekají. Čekají, až je Rasmus začne následovat.

Pohne se, mírně zasténá a pokouší se vstát.

Ne.

Upírám na ně pohled a zlostně syčím: „Vypadněte odtud!“

Navzájem se pozorujeme a čas jako by stál na místě.

„Vypadněte!“ opakuji, tentokrát hlasitěji a pronikavěji.

Znenadání jsou pryč.

Sedím nehnutě a snažím se pochopit, kam ta stvoření zmizela.

Rasmus se znovu pohne a cosi si pro sebe nelysně zamumlá, ale já se pořád rozhlížím kolem sebe. Kam to odešli? Kde jsou? A co jsou sakra zač?

Rasmus zvedá hlavu. Je pobledlý, jako by se zrovna probral z hlubokého spánku. Má tmavé kruhy pod očima a nevypadá moc dobře.

Zmateně se na mě podívá a slabým vysokým hláskem se zeptá: „Kde je Axel?“

Vzápětí udělám jedinou věc, která mě v tu chvíli napadne. Vytáhnu píšťalku a vši silou zapískám.

Kapitola 4

ZAČÍNÁM SE CELÁ klepat, a tak si deku přitáhnu víc k ramenům. Dala mi ji školní sestra, jakmile jsme se vrátili zpátky. Rasmus ji také dostal.

Skoro hodinu a půl už sedím ve třídě a čekám. Ručičky hodin visících na zdi ukazují za pět čtyři. Ve škole nikdy nebylo větší ticho.

Všechny ostatní poslali domů, i ty nejmenší. Oknem vidím Östermana, navlečeného v modrém gumovém plášti, jak se s lodí vzdaluje od mola. Mlha se konečně začíná rozplývat. Už je zase vidět voda. Při pohledu z okna vypadá jako hustá, olejnatá tekutina.

Postavím se na své ztuhlé nohy a zatahuji závěsy - to aby nikdo neviděl dovnitř a abych já neviděla vodu.

Než sestra odešla, nechala mi tu pomeranč. Ještě pořád leží na stole. Nechci ho. Myslím, že jsem nikdy neměla menší chuť k jídlu než právě teď.

Kdo to byl? Co byli zač?

Jediné, co chci, je mluvit s Rasmusem a na všechno se ho vyptat. To jsem ostatně měla udělat už v lesích. Byla jsem však příliš vyděšená a zmatená, než abych ze sebe dostala něco kloudného.

A teď tu Rasmus není. Sestra ho kamsi odvedla. Vypadal stejně bledě a ztraceně jako já. Alespoň se za mnou otočil, když odcházel pryč.

Slyším, jak se otevírají dveře. Stojí v nich Maria, školní sestra. S hustými blond vlasy a velkýma modrýma očima vypadá jako modelka.

Děti ji mají rády. Je dost mladá a hezká na to, aby mezi nimi byla oblíbená. Mně ale vždycky připadala tak trochu nepřírozená a falešná. Byla první, kdo za námi v lesích dorazil. Když jsem zapískala, byla na místě dokonce dřív než Stefan. Skoro jako by se poflakovala někde poblíž a jen čekala, až se něco stane.

Ted' se na mě usmívá tak křivě, až začínám přemýšlet, co má asi za lubem.

„Ahoj, Tuvo,“ zdraví mě.

Má ty nejrozkošnější d'olíčky ve tvářích. Pochopitelně.

„Jak se cítíš?“

„Kde je Rasmus?“

Její úsměv se ještě zvětší. Jak mám důvěřovat někomu s tak divným úsměvem?

„Neměj obavy,“ říká mi. „O Rasmuse se nemusíš bát.“

Sedá si přímo naproti mně a dívá se na pomeranč.

„Měla bys něco sníst, Tuvo. Musí to být pro tebe strašně moc těžké.“

Svírám pěsti pod stolem.

„Můžu už jít domů?“

„Tuvo,“ pokračuje Maria a upravuje si přítom rukávy, aby oba měly stejnou délku. Nezapomene si také urovnat sukni. Dělá to pořád. Vždycky je pečlivě upravená, úplně jako ze škatulky.

„Copak mi nemůžeš říct, co se vám tam v lesích přihodilo?“

Poposednu si na židli, aniž bych se na ni podívala.

„Mně přece můžeš věřit,“ říká Maria.

Proč mám pokaždé pocit, že kdy tohle dospělí říkají, tak mi lžou? Možná proto, že kdyby to byla pravda, nemuseli by to říkat.

„Tak co se tam stalo?“ znovu se ptá.

„Našli jste Axela?“ nutím se k otázce, i když se vlastně ptát nechci. Stejně už odpověď dávno znám. Můj hlas je pronikavější než obvykle. Vůbec nezní jako já.

Maria semkne rty.

„Jsou tu lidé, kteří si s tebou chtějí promluvit,“ oznamuje mi konečně.

„Policie?“

„Proč si to myslíš?“ ptá se mě a sepne ruce před sebe.

„Rasmus byl sám. Axel zmizel.“ Než můžu mluvit dál, musím naprázdno polknout. „Jinak by sem přece policie nechodila, ne? Kdybyste Axela našli.“

Maria neodpovídá. Jen na mě zírá těma svýma bleděmodrýma očima. I když jsou modré, jsou

zkrátka příliš světlé, až se člověku zdá, jako by neměly téměř žádnou barvu.

„Musí zjistit, co se přesně stalo,“ vysvětluje mi a znovu se zkoumavě dívá na pomeranč. Pak znovu nasadí ten svůj falešný úsměv. „Dej si mezitím trochu ovoce, Tuvo.“

Vstává, kývne na mě a jde ke dveřím.

„Můžu dostat zpátky svůj telefon?“ ptám se přesně ve chvíli, kdy za sebou zavírá dveře.

Je jedna minuta po čtvrté.

Kapitola 5

ČELO MÁM OPŘENÉ O ruce na stole a snažím se trochu si odpočinout. Hlavou se mi však honí různé myšlenky a nedokážu se uvolnit. Když se dveře znovu otevřou, nemám tušení, kolik je hodin, ale rychle se napřímím na židli.

„Vy jste od policie?“ ptám se. Taková hloupá otázka. Odkud by asi tak mohli být?

Muž s dlouhými černými vousy přikývne.

„Ty budeš Tuva, je to tak?“

Má velmi hluboký hlas, který zní, jako by vycházel hluboko z jeho hrudníku.

Jeho kolega je o trochu nižší a má tak blondaté vlasy a obočí, že jsou sotva vidět. Vstupují do místnosti a nižší policista zavírá dveře. Ten s černými

vousy si bere židli a usazuje se proti mně tak, že blokuje východ.

Co si myslí, že se asi chystám udělat? Seběhnout k pobřeží a odplavat domů?

Axel byl v lesích, říká mi hlas v mé hlavě. A teď je pryč.

Začíná se mi dělat špatně od žaludku.

„Jmenuju se Ivar Henriksson,“ představuje se mi policista s černými vousy. „A tohle je Daniel, Daniel Berggren.“

Ukazuje na kolegu, který se posadil vedle něj.

„Neměli by rodiče vědět, že se mnou chcete mluvit?“ ptám se jich. Snažím se působit starší, než jsem, to aby měli dojem, že vím, jak tyhle věci chodí. Aby věděli, že se jich nebojím.

Ivar se vlačně usměje. Jeho úsměv není tak falešný jako ten Mariin.

„Tvým rodičům už jsme už volali,“ říká mi. „Máma už je na cestě. Jen jsme si říkali, že bychom mohli začít trošku dřív.“

„Začít s čím?“

„Tuvo, nemyslíme si, že jsi provedla něco špatného,“ ujišťuje mě Ivar. „Chceme jen vědět, co se dneska stalo.“